

— Не те ли е страхъ да ходишъ ноще по тѣзи страшни мѣста? каза Еминъ на непознатия.

— Ами васъ не е ли страхъ?

— Ние сме мнозина, а ти самъ.

— Ами туй, що е? запита непознатиятъ и показа тоягата си.

Еминъ зе тоягата му, сложи я на огъня и съ смѣхъ рече:

— Я гледай, какъ хубаво гори тая тояга!

— Ами я погледайте, какви плодове сж родили тия дървета, извикане познатиятъ и посочи на горе.

Разбойниците дигнаха очи на горе и се втренчиха. На всѣко дърво бѣха скрити по нѣколко юнака, които държаха пушките си право срещу разбойниците.

Четецътъ се съща какво става.

Влади, щомъ излѣзе отъ самодивското жилище, бързо отиде въ Драгоево, събра своята вѣрна дружина отъ смѣли и сърцати младежи и всички потеглиха право за гората. Той предварително узна, по кои мѣста се криятъ разбойниците и де очакватъ отъ Вѣлка паритъ. Съ голѣмо изкуство той превари разбойниците, настани хората си скрити по дърветата съ готови пълни пушки въ ржце и когато турците дойдоха, той имъ скрои майсторска хватка.

— Не бойте се, каза той на еничеритъ. Ние не сме жадни за кръвъ.

— Какво искашъ? запита Еминъ съ треперящъ гласъ.

— Оставете пушките си и си идете! — Това бѣ страшна заповѣдъ за разбойниците. Омаръ посегна да рѣгне съ ножа си Влада, но отъ близкото дърво светна ятаганъ и Омаровата глава се търкулна на